

Boekfragment uit 'Schapen in schaapskleren' door Jacob Diederiks

Afgesproken is dat vader haar met de auto ophaalt bij station Capelsebrug. Zo hoeft ze niet over te stappen van de metro in de bus, het is toch al zo'n ingewikkelde reis.

'Ik sta hier zeker al een kwartier te wachten! Had je vertraging soms?' is het eerste wat hij zegt. Met dat laatste zinnetje tracht hij het weer snel goed te maken. In een flits zag hij haar blik.

'Ja, dat klopt. De trein naar Schiedam kwam net te laat ... Dáág!'

Een welkomstgroet als verwijt. Van de weeromstuit komt er toch nog een wedergroet over zijn lippen.

'Ja, daag ...' Hij heeft het begrepen.

Onderweg wordt niet veel gezegd, de naam van Matthijs komt niet over hun lippen. Moeder vindt dat hij eerst naar zijn zoon hoort te vragen. Wat overblijft is het weer, het werk op de boerderij en een bejaarde broeder van de kerk, die al slingerend op zijn fiets naar hen zwaait.

'Zo, die ouwe is weer aardig opgeknapt! Toch moedig, op die leeftijd nog op de fiets!' zegt hij al claxonerend. Een hand gaat even van het stuur en zwaait. Zij mompelt wat terug, maar gaat nergens op in.

's Avonds houdt ze het niet langer uit. Als hij vraagt waar de tweede kop koffie blijft en zij zegt dat hij die best zelf kan inschenken, roept hij ineens: 'Wat is er met jóu aan de hand? Anders schenk je altijd in. Je hebt de hele avond haast niks gezegd!'

'En jij hebt vanaf het metrostation niks gevraagd!'

'Wát moest ik dan vragen?'

Bijna had ze hem het woord 'klootzak' willen toeschreeuwen of een ander schuttingwoord, maar heeft die woorden nog nooit in de mond genomen. Ze geeft geen antwoord en begint te snikken. Hij weet zich nu geen houding te geven, staat op en wil zijn hand op haar schouder leggen. Boos weert ze die af met haar elleboog en schreeuwt door haar tranen heen: 'Raak me niet aan! Dat jij je bloedeigen kind dóódzwijgt! Dat je mij alléén naar hem toe liet gaan!'

'Maar ... denk niet dat het mij onberoerd laat ...'

'Dat laat je anders op geen enkele manier merken!' Ze windt zich nog meer op.

'Ik ... ik heb vanmiddag op de deel op m'n knieën gelegen en de HEERE gesmeekt om uitkomst. Ik had best met je meegewild, maar ...'

Het is waar, hij heeft het er ontzettend moeilijk mee, maar kan dat niet uiten. Uiterlijk is hij een brok graniet, vanbinnen een hulpeloos kind dat schreeuwt om liefde - wie niet vol is van de liefde, kan haar ook niet geven. Door consequent vast te houden aan Bijbelteksten en de strakke lijn te volgen van zijn kerk meent hij in alle oprechtheid de juiste keuze gemaakt te hebben en zich staande te houden. Zijn eigen vrouw nu, over wie geen haar op zijn hoofd eraan denkt haar ooit te verlaten, doet hem wankelen.

'Ik ... ik heb er vanmiddag de Bijbel op nageslagen. Ik wist dat ergens in Mattheüs elf iets staat geschreven over ouders en kinderen ... Wij horen de HEERE meer lief te hebben dan ons kind ... Anders zijn wij het niet waardig te verschijnen voor Zijn aangezicht ...'

Hij heeft het over 'wij'! Doet of hij ook namens haar spreekt. Haar woede, die na zijn eindelijk geuite emotie even gezakt was, komt in alle hevigheid weer terug. Zij wil hier niet aan. Niet wij, maar jíj! Ze laat haar tranen de vrije loop en kan geen woord meer uitbrengen.

Wat hij noemde, klopt. Het staat er echt. Maar voor moeder van Mourik is het maar zeer de vraag of Jezus haar man hiermee een vrijbrief geeft het contact met zijn zoon te verbreken, nu deze volgens hem van het rechte pad is afgeweken. Zij zal dat, net als bij haar twee oudste zonen nooit doen. Dat gaat toch in tegen elk universeel gevoel van ouderliefde? En waarom

dat onderscheid: nog wel naar de verjaardagen van Johannes en Paul en niet naar die van Matthijs? Sinds ze in Rotterdam wonen gaan de twee oudsten helemaal niet meer naar de kerk. Matthijs doet dat wel. Kent haar man het verhaal van de verloren zoon niet meer? Die was écht verkeerd bezig en als die al met open armen door zijn vader werd ingehaald, dan toch zeker een zoon die er niets aan kan doen dat hij homo is en niemand kwaad berokkent? Vader van Mourik ziet dit niet, kán dit niet zien. Hij staart zich blind op de tekst, die hij nota bene nog uit het hoofd voordraagt aan zijn vrouw ook:

Die vader of moeder liefheeft boven mij, is mijns niet waardig; en die zoon of dochter liefheeft boven mij, is mijns niet waardig.